

Haggai 2 vers 10

Psalm 68: 8 en 9, 113: 2, 3 en 4, 150:1

Gemeente,

Toen in de dagen van Samuël de ark des Heeren gevallen was in de handen van de Filistijnen, werd er even later een kind geboren, dat een wonderlijke naam kreeg: Ikabod. Dat kind was een kleinzoon van Eli, de hogepriester. Zijn schoondochter bracht dit kind ter wereld. Het kostte haar haar leven. Maar stervende zei ze dat de jongen Ikabod zou moeten heten. Ikabod betekent de eer is weg. Die naam komt van het woord kabod wat de eer of heerlijkheid betekent. Maar de eer, de heerlijkheid was weg. De ark was gevallen in de handen van de onbesneden Filistijnen. Ikabod, de eer is weg, er is geen heerlijkheid meer, dat hebben ook kunnen zeggen al die mannen en vrouwen die in de dagen van Haggai hebben mogen aanhoren de woorden van onze tekst.

Wat is er gebeurd? 66 jaar geleden was de tempel verwoest. Heel dat mooie, heerlijke Godshuis dat eens door koning Salomo gebouwd was. Er was niets van overgebleven. Alleen de plaats waar dat huis eenmaal gestaan had, die was er nog. En nu moet er wat gaan gebeuren. Nu, nu het volk van Babel was teruggekeerd. 's Heeren huis moet worden herbouwd. Reeds had de profeet Haggai daar zeer sterk op aangedrongen. Hij had gepreekt op 29 augustus en nog eens een keer op 21 september van het jaar 520 voor Christus. En waarlijk: men was eraan begonnen. De eerste stenen waren gelegd. Er zou een nieuwe tempel verrijzen. Ongeveer een maand later, op 18 oktober 520, spreekt Haggai opnieuw. Onze tekstwoorden zijn gesproken op die dag. Het was een bijzondere dag. Op 12 oktober was het loofhuttenfeest begonnen. En nu was het de 18^e. dat wilde zeggen: de zevende, de laatste dag van het loofhuttenfeest. En de laatste dag van dit feest was altijd de belangrijkste; dat was de grote dag. Onze tekstwoorden zijn dus gesproken op de grote dag van het loofhuttenfeest. Men zou zo denken: op die dag zal er toch wel vreugde zijn geweest. Och, maar ten dele! Ikabod, de eer was weg! Er was geen tempel meer, zij was verwoest. Jazeker, er was een nieuw fundament gelegd. Er zou een nieuwe tempel komen. Maar ach die tempel zou toch nooit zo heerlijk kunnen zijn als eens de tempel die Salomo gebouwd had. Het zou een veel bescheidener gebouw zijn, lang niet zo rijk versierd. De tempel zou zelfs niet in de schaduw van de oude tempel kunnen staan.

U ziet ze daar staan, die mannen en vrouwen en al die kinderen, want het is feest. Loofhuttenfeest, de grote dag van het feest. En toch: er is iets van weemoed in de harten. Vooral in de harten van de ouderen. Enkelen van hen, de zeer ouden, hadden nog de tempel van Salomo gekend. Als kind die schone tempel gezien. En nu dit? Nee, het oude keert niet terug. wat een achteruitgang. Ikabod, de eer is weg! Maar ook jongeren zijn bedroefd van hart. Zij herinneren zich de verhalen van hun ouders en grootouders. Wat een belevenis was het geweest om op te mogen gaan naar dat machtige en heerlijke Godsgebouw dat Salomo eens gebouwd had. Hoe heerlijk was in die tijd de dienst des Heeren. Als toen loofhuttenfeest gevierd werd, dan was er uitbundige vreugde. Maar nu? Ikabod.

Maar hoor, nu neemt Haggai het woord. Laten wij luisteren naar onze tekstwoorden: de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan het eerste, zegt de Heere der heerscharen; en in deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de Heere der heerscharen. Dat is een echte adventstekst. Een woord dat de bedroefde en teneergeslagen Joden heeft kunnen opbeuren en bemoedigen. Het is een woord dat ook ons veel te zeggen heeft. Kom, laten we eens goed luisteren.

Haggai zegt: dit laatste huis... u zult wel begrijpen wat hij bedoeld heeft. De tempel waarvan op dat ogenblik alleen nog maar een fundament gelegd was. Ik zie in mijn geest, Haggai de vinger uitsteken. Hij wijst op dat fundament en zegt; dit laatste huis. Merkwaardig gemeente, hij zegt: dit LAATSTE huis. Het zal het laatste huis zijn, de laatste tempel; na deze geen andere tempel meer, nee de laatste. Er zijn heden nogal wat christenen die durven zeggen dat te Jeruzalem nog eens een tempel zal worden gebouwd. Zij hebben de verwachting dat op dezelfde plaats waar eertijds de tempel gestaan heeft, dat wil zeggen de tempel waarover Haggai gesproken heeft, een tempel die ook al sinds eeuwen verwoest is, dat daar nog een tempel zal herrijzen. Maar dan moeten zij maar eens goed lezen wat Haggai gezegd heeft: dit laatste huis... er komt niet nog eens een nieuwe tempel. De laatste was de laatste.

Let erop, Haggai spreekt van een huis. De tempel was een huis. Een Bethel, een huis Gods. Zo woonde de Heere onder zijn volk. Zoals wij wonen in ons huis, zo woonde de Heere in zijn huis. Daar wilde Hij gezocht en gevonden worden. Men moest Hem zoeken in zijn huis. Zulk een huis heeft de Heere nu niet meer. Zelfs Gods laatste huis is verwoest, maar toch wil ook heden de Heere nog gezocht en gevonden worden. Wij moeten ons houden aan zijn Woord en inzettingen. Waar zijn Woord is, heeft Hij toch een huis, waarlijk, wij zullen Hem daar vinden.

En nu zegt Haggai: de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan van het eerste... eigenlijk moet ik zeggen: niet Haggai, maar de Heere zei dit Zelf. Immers, in de tekst staat: zegt de Heere der heerscharen. Haggai is niet meer geweest dan een dienaar, een bode. De Heere zelf is hier aan het woord. De Heere zegt zelf: dit zal gaan gebeuren. Zie, gemeente, zo heeft Haggai mogen preken, op die grote dag van het loofhuttenfeest. Hij heeft Gods belofte mogen preken. Een heerlijke belofte. Alzo zegt de Heere der heerscharen. Ook tot ons komen menigmaal de beloften Gods. Gods Woord is vol beloften. Wanneer wij ontmoedigd zijn, zoals de Joden waren, toen zij zagen wat voor een Godshuis zou worden gebouwd, zo klein en bescheiden, dan komt de Heere tot ons, met Zijn beloften. Wanneer wij teneergeslagen zijn, ontroostbaar, de Heere komt tot ons met zijn beloften. De Heere is rijk aan beloften. Alleen, wat doen wij met Gods beloften? De joden daar te Jeruzalem, die de profeet Haggai hebben aangehoord, wat hebben zij gedaan met Gods beloften? De Heere is rijk aan beloften, maar als wij onze oren er voor sluiten, dan hebben die beloften voor ons geen nut. Wij kunnen soms zo moedeloos zijn, zo somber en verdrietig, dat wij doof zijn geworden voor Gods beloften. De Heere moge onze oren openen, steeds weer voor zijn goddelijke beloften.

Let erop, de Heere zegt, door middel van Haggai: de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan van het eerste. Ik onderstreep nu even het woord heerlijkheid. In het Hebreeuws kabod. Datzelfde woord dat de schoondochter van Samuël gebruikte, toen de ark des Heeren was gevallen in de handen van de Filistijnen en toen zij, stervend een kind ter wereld bracht, en zei: Ikabod, de eer, de heerlijkheid is weg. En nu zegt de Heere: nee, de eer is niet weg. De heerlijkheid komt nog! De heerlijkheid (kabod) zal zelfs groter worden.

Gemeente, het woord heerlijkheid ziet men in heel het Oude Testament steeds terugkeren. Op de hoed van de hogepriester stond geschreven: de heerlijkheid des Heeren. Alles in de tempel getuigde van Gods heerlijkheid. Alles gemeente, wat van God is, is heerlijk. Zijn Naam is heerlijk, zijn daden zijn heerlijk, zijn huis is heerlijk, zijn dienst is heerlijk. Stemt u daarmee in? Wie een paleis bezoekt, hetzij in het binnen of in het buitenland, wordt getroffen door al de pracht en heerlijkheid die daar te

zien zijn. Er is in deze wereld, bij alle verschrikking die er is, nog veel heerlijkheid overgebleven. En toch: God zelf, die onze schepper en verlosser is, is nog oneindig veel heerlijker. Zijn Naam is heerlijker dan welke andere naam op deze aardbodem. En Zijn huis is heerlijk, en zijn dienst is heerlijk. Alleen: u moet er wel oog voor hebben. Wie er geen oog voor heeft, ziet het niet. Je hebt van die mensen die in de rijkste musea rondlopen, maar niets zien. Ze hebben er geen oog voor. Er zijn mensen die midden in een schoon natuurgebied zich bevinden en niets zien, ze hebben er geen oog voor. Wat erg als wij leven onder de rijkste bediening van het Evangelie, midden in de heerlijke dienst van God, en toch niets zien en horen.

De heerlijkheid van dit laatste huis, zegt de Heere, zal groter worden dan van het eerste. De Heere zegt: groter. Daarmee is uitgedrukt, dat ook het eerste huis des Heeren, dus Salomo's tempel, heerlijkheid had, alleen: de heerlijkheid van de nieuwe tempel zal nog groter zijn. Wij hebben hier te maken met een vergelijking. Het één wordt niet zonder meer tegenover het andere gesteld, maar naast het andere en daarmee vergeleken. Als ik zeg: Jan is rijker dan Piet, dan wil ik daarmee zeggen dat ook Piet rijk is, maar Jan nog rijker. Zo moet u de tekst lezen. Salomo's tempel was ook heerlijk, maar de nieuwe tempel zal nog heerlijker zijn.

Even over de tempel van Salomo, die oude tempel. Inderdaad, wat een heerlijke tempel. Alleen al gezien van de buitenkant een geweldig gebouw. De stenen die gebruikt waren, gehouwen stenen; dat hout dat gebruikt was, afkomstig van de cederen van de Libanon. En wie er binnen kwam, die zag nog grotere heerlijkheid. Kosten noch moeiten waren gespaard bij het bouwen van Gods huis. Maar als we dan letten op wat er in dit huis gebeurde, is nog veel heerlijker. Heel de dienst des Heeren. Alles even rijk, heerlijk en vertroostend. Hoe branden mijn genegenheden, zegt de psalmdichter, om 's Heeren voorhof in te treden. Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen. O wat een heerlijkheid, en wat een vreugde in de dienst des Heeren. 'k Waar liever in mijn Bondsgods woning een dorpelwachter dan gewend aan de ijdele vreugd in 's bozen tent.

Maar nu zegt de Heere, door middel van Haggai: wat komen gaat, dit laatste huis, zal nog heerlijker zijn. Nog heerlijker, kan dat? Nog heerlijker dan de tempel van Salomo, is dat mogelijk? Je zou geneigd zijn om te zeggen: dat kan toch helemaal niet? Nee, dat is onmogelijk. Hoe onwaarschijnlijk klinkt het in onze oren. Ik zeg: in onze oren. Maar nu moet u gemeente, ook eens even denken aan die arme joden. Daar stonden zij, ik zei al: op de laatste dan van het loofhuttenfeest. En wat hadden zij voor ogen? Niets meer dan een fundament. Nog maar een maand was men bezig met bouwen. Welnu, na een maand heeft men nog niet zoveel gebouwd. Het was eigenlijk niks wat men zag. Een paar stenen, een eerste begin. En geld, och, men was arm. En toch dat Woord des Heeren: nog heerlijker! U ziet, gemeente, Gods beloften zijn niet gemakkelijk te geloven. Dat kost strijd. Ik moet heel wat opzij zetten, om waarlijk Gods beloften te geloven. De inhoud van die beloften is zo onwaarschijnlijk. Wat voor ogen is schijnt ermee in strijd te zijn. De werkelijkheid die voor ogen is, is heel anders.

Ik wil eens een paar voorbeelden geven. De Heere belooft in zijn Woord vergeving van zonden aan allen die schuldverslagen tot Hem komen. Maar wat zien, wat ervaren we? Dat wij tot onze oren in de zonden zitten. Dat is de werkelijkheid. Nog een voorbeeld: de Heere heeft al bij onze doop beloofd dat Hij onze genadige Vader wil zijn, maar wat zien wij en wat ervaren wij? Menigmaal is het alsof de Heere op ons toornet en naar ons niet hoort. Dat is de werkelijkheid. En toch Gods beloften geloven. Strijd.

Daar stonden de joden op de laatste dag van het loofhuttenfeest. Zij hoorden de belofte van God, dat machtige Woord: also zegt de Heere der heerscharen: de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter zijn dan van het eerste, maar ach zij zagen niet meer dan een schamel fundament, een paar stenen en zij wisten: wij hebben geen geld. Kijk, dan wordt het geloof beproefd, wat nu? Wat te doen als ons geloof zo zwaar beproefd wordt? Mag ik u antwoorden. Ik wijs u gemeente, op wat er staat in vers 6. Ik heb, zegt de Heere, met u een verbond gemaakt, toen u uit Egypte optrok... u hoort: Ik heb toch een verbond met u gemaakt? Zou Ik dan niet trouw zijn? Ben Ik ooit ontrouw geweest? Heb ik niet altijd waar gemaakt wat Ik beloofd heb? De Heere wijst de joden dus op Zijn verbond, zijn trouw. Ja, en dan te bedenken gemeente, dat deze woorden zoals wij al opgemerkt hebben, gesproken zijn op het loofhuttenfeest. Waartoe diende het loofhuttenfeest? Tot een gedachtenis, een herinnering. Waaraan? Aan de uittocht van Egypte en de reis door de woestijn.

Het is alsof de Heere door middel van Haggai heeft willen zeggen: o mijn volk, vier loofhuttenfeest; gedenk dat Ik met u een verbond gesloten heb, gedenk dat Ik u geleid heb door de woestijn heen. Zie toch met eigen ogen, dat Ik betrouwbaar ben, dat Ik woord houd. Geloof mijn Woord, mijn beloftewoord. Zie Mijn daden! Waarachtig, de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter zijn dan het eerste. Verkijk u niet op hetgeen u ziet. Wees gelovig en dat wil zeggen, dat u alleen maar ziet op Mijn Woord. Dat is het gemeente, altijd weer. Niet zien op hetgeen wij zien, want wat wij zien is zo bemoedigend niet, wat wij zien is heel veel ellende, dood, verderf, ondergang; het is allemaal niks, zeggen de mensen weleens, en daar lijkt het inderdaad op. Hoe moet het ooit nog goedkomen, zeggen de mensen, en ik denk dat ook weleens. En toch vieren wij feest, wel geen loofhuttenfeest, maar het feest van advent en straks kerst. Gods Woord gaat boven alles uit; zijn verbond, zijn trouw staan vast.

De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan van het eerste. Wat zal er dan gaan gebeuren? Wat staat ons te wachten? Ik wijs u gemeente op het tweede gedeelte van de tekst. En in deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de Heere der heerscharen.

Dat zou dus het nieuwe zijn. Vrede zou God geven, daar op die plaats, in dat laatste godshuis, waarvan op dat ogenblik alleen maar het fundament gelegd was. Vrede... u hebt misschien weleens van het woord sjaloom gehoord. Dat staat hier eigenlijk. Ik zal sjaloom geven. Als er over vrede gesproken wordt in het Oude Testament dan is daarmee bedoeld een uitnemende, een zeer heerlijke, een allesomvattende vrede. Niet alleen maar dat er geen oorlog is, dat is al heel wat. Vraag het maar eens aan de mensen die een oorlog hebben meegemaakt. Oorlog betkend dat het hele leven ontwricht wordt; dat dood en verderf gezaaid worden. De angst staat op de gezichten van de mensen af te lezen. Geen oorlog, dat is dus al heel wat.

Maar vrede, dat is nog veel meer. Spreekt de Bijbel over vrede, dan bedoelt hij al wat aangenaam is, al wat heerlijk is, het volle heil des Heeren. Die vrede is niet alleen uiterlijk, maar ook innerlijk. Ze is ook een hartezaak, de schuld is weg, de vijandschap is weg. Als het zwaar gestormd heeft en de wind gaat liggen, dan hoor je de stilte. Ons geweten kan tekeer gaan, het kan stormen van binnen. Zoals de wind raast in de herfst over de huizen, zo kan de haat, de vijandschap, de schuld, de ontevredenheid razen in mijn hart. Maar als God vrede geeft, dan is dat voorbij. Er kan zoveel geroezemoes zijn in ons leven, wij kunnen zo druk zijn, zo overladen; boordevol zorgen. En nu zegt de Heere: in deze plaats zal Ik vrede geven. Er is dus een plek waar wij rust en vrede kunnen vinden

waar het leven heel anders wordt. Waar de zonden weg zijn, waar de schuld weg is, waar alle leed weg is. De Heere zegt: deze plaats... en toen Haggai die woorden des Heeren sprak, toen kon hij zijn uitsteken en hij heeft het wellicht ook gedaan, en hij wees, met zijn vinger, naar dat fundament van die nieuwe tempel. Daar, daar, daar! Maar nu kijkt u misschien wel een beetje ongelovig. Was het daar? Ja, daar was het. Daar, op die plaats zouden eenmaal de voeten staan van Hem in Wie God de heer eens vrede gegeven heeft. Daar zou Hij de tempel, Gods huis, betreden en de scharen leren. Daar zou Hij wonderen doen. Daar zou Hij de feesten vieren. Ook het loofhuttenfeest. En dan zou Hij uitroepen: wie dorst heeft die kome tot Mij en drinke. Op dezelfde dag, eveneens op de 18^e oktober, op de grote dag van het loofhuttenfeest zou Jezus Christus dit woord doen horen, want ik lees in Johannes 7: En op de laatste dag, zijn de grote dag van het loofhuttenfeest stond Jezus en riep: zo iemand dorst die kome tot Mij en drinke. Zie toen vervulde de Heere zijn belofte: en in deze plaats zal Ik vrede geven zegt de Heere der heerscharen.

En nog altijd gemeente, gaat dit woord over de wereld; zo iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke. Hebt u dorst? Kunt u het leven niet vinden in uzelf? Kent u uw gebrek, uw nood? Weet u het, dat u verdiend hebt van eeuwige honger en kommer om te moeten komen? Is er een vraag in uw hart naar de Heere, zoekt u Hem? Ik denk aan die jonge vrouw die midden in een gezelschap van jonge mensen – ik was er zelf bij – in volle ernst zei: ik zoek de Heere. Dat was geen praatje, dat was werkelijkheid. Zie, dan heeft Hij water, Hij geeft te drinken. Is uw hoofd te moe, Hij beurt het op. Zoals een moeder het hoofd van kind opbeurt om het te drinken te geven. Hij zegt: kom tot Mij, hier moet je zijn! Hier is water, hier is vrede, hier is alles wat u ontbreekt. En Ik geef het ook. De Heere zegt in de tekst: Ik zal vrede geven. De Heere spreekt zeer beslist, absoluut. Er is geen 'maar' aan verbonden. Er staat ook niet: misschien dat Ik u vrede zal geven. Nee, resoluut: Ik zal vrede geven.

En wat doet het geloof? Het vat de Heere op Zijn Woord. Het geloof zegt: hier staat het. Wij houden de Heere God aan zijn Woord. En dan gebeurt het ook. Op een verborgen wijze laaft de Heere onze dorstige zielen. Ik zie opnieuw, gemeente, die joden daar staan. Bij dat fundament. Een paar stenen, meer niet. Maar de Heere zei: hier aan deze plaats zal Ik het geven. Hij komt, Hij die onze vrede is. Haggai geloofde het, daarom preekte hij. Natuurlijk een dienaar des Woords moet zelf geloven wat hij preekt; anders kan hij beter zijn mond houden. Maar de gemeente heeft ook een roeping. volharden bij het Woord tot de Heere Jezus Christus komt, dorstig, en zich door Hem laten laven met het water des levens. In deze plaats zal Ik vrede geven... nu hebben wij nog een probleem, gemeente. U weet het, en wij hebben het ook al gezegd: later is ook deze tempel verwoest. Geen steen is op de andere gebleven. Na de dood en de opstanding van de Heere Jezus Christus hebben de Romeinen Jeruzalem en ook de tempel verwoest. Het was inderdaad het laatste godshuis dat voor de Heere in Jeruzalem gebouwd is. Onze tekst kan dus niet alleen maar zien op die tempel, als gebouw, op dat gebouw, op die stenen. Nee, onze tekst ziet op veel meer. De tempel te Jeruzalem heeft een meerwaarde gekregen. Een waarde die ver uitgaat boven dat gebouw zelf. In onze tekst is dat gebouw, die tempel, die gebouwd zou worden, tegelijk een symbool geweest, een teken, een aanduiding van iets wat veel hoger is, namelijk van heel de kerk, heel Gods rijk, de eeuwen door tot op de Jongste Dag.

Iemand heeft eens gezegd, dat de profeten onder israël allen op één schilderij hebben gezet. Je ziet met één oogopslag alles. Je ziet Christus geboort, de geschiedenis van de kerk, je ziet de eindtijd, het wederkomen van Christus. Het staat alles op één plaatje, op één en hetzelfde schilderij. Wij zouden

geneigd zijn om het alles op drie of vier plaatjes te zetten, maar nee de profeten zetten het alles op één plaatje, want het hoort alles bij elkaar. Onze tekst ziet dus op nog meer dan alleen maar de Heere Jezus eenmaal geboren zou worden en zou preken, en op het loofhuttenfeest zou uitroepen: wie dorst heeft die kome tot Mij en drinke. Onze tekst ziet op heel de kerk, het rijk van God, zoals het er ook heden nog is en zo als het eens in volle heerlijkheid zal komen. Die vrede waar de tekst over spreekt is er ook nu nog, wordt ook nu nog gegeven, in de kerk, waar het Woord Gods is; en die vrede zal eens gegeven moeten worden in volmaaktheid, wanneer het Rijk van God volkomen zal zijn. Denk dus niet dat die vrede er nu niet meer is. Wij bidden u, die ongelovige gedachte van u af te zetten. Zij is er ook nu. Waar de Heere Jezus Christus zelfs spreekt door zijn Woord, in zijn kerk, daar is zij Zijn kerk; dat wil zeggen: ook hier geeft de Heere vrede. De tekst gaat in vervulling ook in ons midden. Ik mag het met de vinger aanwijzen en zeggen: in deze plaats, hier, geeft de Heere, naar zijn belofte, vrede.

Niemand heeft enige verontschuldiging, als hij zonder vrede leeft en zonder vrede naar huis gaat. Leg al uw onvrede maar oor de Heere neer, Hij neemt ze weg. Hij zegt: Zie mijn geliefde Zoon, in Hem heb Ik vrede gemaakt. Er was geen vrede, maar Ik heb ze gemaakt. En nu is zij er, ook voor u. u hoeft niet als een vijand van God verloren te gaan. U hoeft niet straks in een eeuwig vuur God te vloeken. De Heere wil alles wegnemen. Vrede geven. De joden die daar stonden rondom dat fundament dat gelegd was, hadden heel wat achter de rug. Zij waren jarenlang in de ballingschap geweest. Om hun eigen schuld. O wat een vreselijke tijd. En nu zegt de Heere: Ik zal vrede geven. Als u een vreselijke tijd achter de rug hebt, de Heere wil nog vrede geven. Hier is zij, waar het Evangelie des vredes verkondigd wordt.

En nu het allerlaatste. Onze tekst ziet ook op het einde. Lees maar vers 7; want also zegt de Heere der heerscharen: nog eens, een weinig tijds zal het zijn; en Ik zal de hemelen en de aarde en de zee en het droge doen beven. Nog eens... een weinig tijds zal het zijn. Dat was toen al zo. En nu? Nog eens, een weinig tijds zal het zijn... en dan zal alles in beroering komen. Hemel en aarde gaan zich bewegen. Ook als u het niet gelooft, zult u het toch ondervinden. Maar dan die vrede. En in deze plaats zal Ik vrede geven. Vrede in het eeuwig rijk van God. Kan ik mij daar een voorstelling van maken? Nee, wij zitten aan het stof gekluisterd en hoe zouden wij dan Gods daden kunnen vatten? En toch: wij zijn niet geheel onwetend. Wij hebben het profetisch woord dat zeer vast is, schijnende als een licht in een duistere plaats. Ik zie weer die vinger, die vinger van Haggai. Hij zegt, en dan wijst hij op dat fundament: in deze plaats, daar zal het geschieden. En dan zie ik de Heere Jezus Christus waarlijk aan die plaats, en ik hoor zijn Woord, zijn oproep om tot Hem te komen. Waarlijk het gaat gebeuren. De Heere zal vrede geven.

Bovendien wij hebben zijn Geest. Lees vers 6. Daar zegt de Heere: toen jullie optrokken uit Egypte, toen was mijn Geest in uw midden. Gemeente, waar Gods kerk is, daar is de Geest. Die is in het midden van ons. En wat doet die Geest? Die brengt nu al die vrede van de Heere Jezus Christus in ons midden, in onze harten. Ik proef er nu al wat van. Ja werkelijk, van die vrede die Hij een sin overvloed geven zal. Ik heb al die vrede. Niet ten vole o nee, want duivel, wereld en eigen vlees tasten die vrede herhaaldelijk aan, maar toch heb ik ze. Allen die Jezus Christus toebehoren hebben al die vrede, zij het nog onvolkomen. Hebt u die vrede ook? Ze is verkrijgbaar. Kom maar tot Hem en Hij geeft ze. Eens volkomen, dan een storeloze vrede.

Nu is dat nog niet zo. Het is hier geen paradijs. Nergens. Wilt u de wereld ontvluchten, u neemt de wereld mee. Wilt u de zorgen ontvluchten u neemt de zorgen mee. Wilt u een paradijs vinden op aarde? Dat is nergens. Nergens? Toch wel. En in deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de Heere der heerscharen. Daar dan heen, naar die plaats. Daar begint het. En eens zal het volkomen zijn. Dan hoor ik niets meer: geen geschrei, geen geraas en dan zie ik niets meer: geen ellende; en ik voel niets meer van benauwdheid en zorgen. Ik hoor alleen maar Hem en ik zie alleen maar Hem en ik ervaar alleen maar Hem. Hem, dat is Jezus Christus door wie God vrede gemaakt heeft. Hij is onze vrede, zegt apostel Paulus. En dat is waar. Onze vrede.

De schoondochter van Eli de hogepriester zei, toen dat kind geboren werd: noem die jongen Ikkabod, de eer is weg, er is geen heerlijkheid meer, want de ark ligt in de handen van de Filistijnen. Gemeente, als wij zien op onszelf dan zeggen ook wij: Ikkabod, de eer, de vrede is weg. Maar als wij het Woord Gods horen: hier aan deze plaats zal Ik vrede geven, en wij zien Hem, Jezus Christus, die onze vrede is, en wij horen wat Hij beloofd heeft, dan zeggen wij niet meer Ikkabod, maar dan zeggen wij: Kabod, eer, heerlijkheid, dan zeggen wij wat de tekst zegt: De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan van het eerste. In Christus en Christus in, eer, heerlijkheid tot in eeuwigheid aan toe. Amen.